

Potep po Ljubljani

1. Pravzaprav sodi tudi ta slika k 8. marcu. Marsikateri malo bolj praktičen moški je ženi, poleg obveznega šopka, kupil tudi četrt, ali celo pol kilograma radiča. Konec koncev je vsaj del te dragocene dobrine pristal v njegovem želodcu.

2. V Cankarjevi založbi nasproti trga prodajajo grafike Jožeta Horvata. Za nekaj kg radiča, še manj kg mesa dobite tudi lepo kulturno dobrino.

3. O čem je tekel klepet med temi tremi prodajalkami lastnega pridelka na ljubljanski tržnici, lahko le ugibamo. Sicer pa se v teh dneh tako vsi pogovori sučejo okoli cen bencina in povratnem vplivu teh cen na vse ostale dobrine, zlasti prehranske, ki so na tržnih pulitih.

4. Čajne so polne, cesta široka, pogovor prijeten. Res škoda, da nimava kam skočiti še na skodelico kavice, potem pa nazaj v službo.

5. Ljubljanske parkirne ure so dobesedno na psul. Poglejte dokaz.

zakaj tako?

V zvezi s pismom našega bralca »Železniške vozovnice«, iz druge letošnje številke Dogovorov, smo od Železniškega gospodarstva Ljubljana dobili naslednje pojasnilo:

Kakor druge transportne organizacije tudi Železnico tare pomanjkanje kadrov. Tudi sprevodnikov je premalo. Če morajo v polnem vaku še izdajati vozovnice potnikom, ki jih niso kupili pri blagajni, ne utegnejo pregledati vozovnic vsem potnikom. To pa so nekateri potniki začeli izkoriščati.

Da bi se temu vsaj deloma ognili in sprevodnikom omogočili hitrejšo in bolj popolno opravljanje njihovega dela, smo na železnici v skladu z zakonom uvedli plačilo dodatka, če potnik vstopi v vlak brez vozovnice.

Za ZELENI VLAK pa to ne velja. Če so le na voljo prosti sedeži, lahko potniki vstopijo v vlak in pri stvardesi kupijo vozovnico brez doplačila.

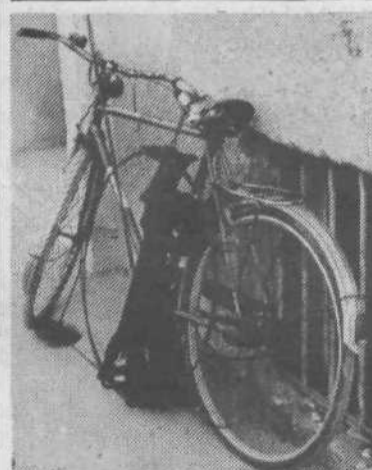
ŽELEZNIŠKO GOSPODARSTVO
LJUBLJANA

Mnenje uredništva

Nikakor se ne moremo strinjati z dokaj suhoparnim pojasnilom ljubljanskega Železniškega gospodarstva. Predvsem naj povemo, da je res, kar pravijo v zvezi s kadri in pregledom kart. Pri tem pa pozabljajo na dejstvo, da mora sprevodnik napisati potniku, ki vstopi na vlak brez na peronu kupljene vozovnice, tako vozovnico v poseben blok. To pa vzame kar precej časa. Po drugi strani je avtobusni sprevodnik opremljen s posebnim strojčkom, ki mu »vrže« karto v nekaj sekundah.

Nemajhni so uspehi železnice na raznih področjih, o tem ni dvoma, res pa je, da je ravno izdaja železniških vozovnic ostala na ravni prejšnjega stoletja. Ko je bila vožnja z vlakom nekaj posebnega. Ne pa vsakdanja potreba kot je danes, ko človek nima časa, da bi najprej kupil karto in še enkrat prišel na kolodvor na vlak. Dvojna pot brez haska. Ali pa tik pred odhodom vlaka čakal trepetajoč v vrsti, ali bo še pravi čas prišel do blagajne ali ne. Zato se raje odloči za avtobus, kjer mu odpade cel kup birokratskih skrbi.

Ne bi želeli polemizirati z železničarji, raje naj premislijo, kako bi učinkoviteje organizirali prodajo kart. Mimogrede, pomanjkanje kadrov ne pesti le železničarjev, ampak tudi avtobusarje.

V Ljubljani je sreča videti dimnikarjevo kolo, saj so dimnikarji postali nevidni!

DOGOVORI

Gradišče 10, p. p. 191 — Telefon: 28-257 in 28-258
— Izhaja štirinajstredno — naklada 18.500 izvodov

Izdajateljaki svet:

Lojze Cepuš — predsednik, člani: Jana Taškar, Dane Robida, Ivo Bogataj, Pavle Penna, Karel Destovnik, Franc Boštjančič, Ida Rebolj, Dušan Trotovšek

UREJA UREDNIŠKI ODBOR:

Zvone Kržnik (glavni urednik), Mišo Javornik (odgovorni urednik), Sonja Seljak (sekretar uredništva), Matija Čolj (tehnični urednik), Artur Borovc, Bogdan Pogačnik

Rokopisov ne vračamo.

Tisk: CGP »Delo« Likozarjeva 1

Polževa gradnja

Železniško gradbeno podjetje, ki je izvajalec pogodbenih obveznosti Samoupravne stanovanjske skupnosti občine Center, že od julija lanskega leta obnavlja fasadi dveh montažnih stanovanjskih blokov na Potrčevi ulici, v krajevni skupnosti Stari Vodmat. Danes, sredi marca, pa še vedno ni videti, da bi bili z deli kmalu pri kraju. Čeprav se podjetje zgovarja, da ima težave s postavljanjem zidarskih odrov, pa stanovalci menijo, da je vzrok za to polževo hitrost predvsem v lagodnem odnosu delavcev do svojega dela. S tem, da pol ure delajo, naslednje tri pa počivajo, kot se mnogokrat dogaja, se delavci Železniškega gradbenega podjetja prav gotovo ne vključujejo v naša skupna prizadevanja za gospodarsko stabilizacijo.

Dušan Rogelj

DOBER DAN NAŠ OBČAN

Spominki In stabilizacija

Prodajalna spominkov »Dom« na Titovi je na dokaj prometnem kraju, hkrati so tudi njene izložbe dovolj privlačne, da kupcev ne manjka. Drobnih spominkov in drugi predmeti umetne obrti so živopisani in zanimivi tako za ljubljancane kot za tujce. In vendar prodaja ne gre vedno kot po maslu. Poznajo se prazniki, poznajo se sušni meseci in ne nazadnje tudi stabilizacija. O tem smo

spraševali Marjano Šemrov, dolgoletno prodajalko v tej trgovini.

— Naša dežela je nasploh znana po ličnih spominkih, kaj pa menijo tujci?

»Vsakemu se zdi izbira pestra, če mislite na jugoslovanske spominke, drugače pa je s slovenskimi. Ne moremo se pohvaliti, da jih imamo veliko, ker naša domača obrt počasi zamira; poglejte, že čipk je iz leta v leto manj!«

— Kaj gre najbolj v promet? — Čipke, vezanine, prti, majolike, keramika, glasbene skrinjice.«

— To najbrž kupujejo predvsem tujci. Kateri tujci so najbolj kupci?

»Predvsem Nemci, medtem ko se naši slovenski izseljenci vsako leto bolj pritožujejo čez cene, saj zelo gledajo nanje.«

— Pojdiva še v domače loge. Kaj kupujejo naši ljudje?

»Praktične predmete, copate, keramiko, prte.«

— Kdaj najbolj bogato žanjete?

»Decembra, ko naredimo dvakrat več prometa kot običajno. Letos smo prodale za sto starih milijonov, v običajnih mesecih pa jih ustvarimo le 50.«

— Kako je bilo 8. marca?

»Slabše kot druga leta; stabilizacija je zakorakala tudi med spominke. Kupovali so le cenejše predmete, moški pa so se sploh slabo odrezali. Eden je celo izjavil: 'Saj je dovolj, če ji kupim rožico' in odšel iz prodajalne.«

— Kdo pa je potem kupoval za ta praznik?

»Ženske in otroci za svoje tovarišice...«

Tako v prodajalni Dom krepko občutijo stabilizacijsko obnašanje naših občanov in težko pričakujejo poletje, ko se bo k nam spet vsulo tujih turistov. Da bi bila izbira pestrejša pa se tudi trudijo, saj v Domu vedno zasledimo kaj novega, simpatičnega in hkrati praktičnega.

A. Adamič